

siis hakkas ta sedda õppind teed tassas-
 feste alla tulles. Agga seal sündis tem-
 male, mis ja mõnnelegi temma suggusele
 enne sündind: silmad läksid kirjaks, temma
 kummistas ja kukkus. Ja hull rahvas,
 kes otse juhtumisse kumbel ollid kokko tul-
 nud sedda ehitamisse ja parrandamisse
 tööd vaatama, seisis al maa peal ja eh-
 matas sedda nähhes, ja ksisendas: „Oh
 nüüd ta kukub, ta kukub, torni otsast,
 surnuks wiist ja purruks!“ Agga temma
 olli kirjako pole langend ja kukkus kirjako
 kattukse peale, agga segi olli raske hoop,
 ja uimane ja surno naul weres temma
 möda kattust alla pididi. Agga kirjako
 seina äres seisis suur kõrge pu, mis omma
 ladwaga ullatas kirjako kattukse harja, ja
 nenda kui mees weres, wõttis tihhi oks-
 tega pu tedda wasto. Agga temma ei
 sanud weel ei käsfi egga jalgo ligutatud,
 ja rahwas ksisendas weel ikka, sest et ei
 wõinud arwata kas ta ellus wõi surnud
 pididi ollema ja et ka weelgi wõis wigga-

sels ja surnuks kukkuda surest kõrgest
 puust. Sest raskeste kukkus ta ühhest ot-
 sast teise et lehked kobbisesid ja oksad raf-
 susid. Agga wata: piisut hawalt hakkas
 mees toibuma, ja arrosama, ja püdis kät-
 tega puokstesse kinni, ja allumiste oks-
 tesse tõeste kinni hakkates tulles ta pu
 pealt mahha ja seisab maas omma en-
 neste jalge peal püsti, ja jõuab, et kõi
 silmist walge kui lummi ehmatusse ja
 hirno parrast, siiski küssijattele õõlda, et
 ta terve on ja wigga ei sanud kuskil.
 Ja keif hakkawad ta ümber kaela ja terre-
 tawad tedda, kui olleks ta kaua ärra ol-
 nud ja pitkalt teelt tulnud, ja kiitwad
 sedda suurt imme-tööd, et innimenne torni
 otsast kukub ja siiski ellusse ja terweks
 jääb. Ja mehhe naene tuli ka joostes,
 ja ta lapsed temmaga, sest nemmadki ollid
 kukkumisest kuulnud, ja sure rõmoga näggi
 ta omma mehhe püsti seiswad ja hakkas
 ta ümber kaela, ja heitis siis põlwili
 mahha ja tännas sure healega Jumma-